

Arrest

nr. 240 158 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 mei 2019, verklaart er zich op 24 mei 2019 vluchteling.

1.2. Op 14 februari 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 17 februari 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Delporay, een dorp gelegen in het district Ismail Khel (ook gekend als Mandozai) in de provincie Khost. U bent ongeveer 22 jaar oud, Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. U ging naar school tot de negende klas, ofwel tot u zo'n 16 jaar oud was. Nadien hielp u mee met de zorg voor uw familie.

Op 10 hout 1396 (Gregoriaanse kalender: 1 maart 2018) begon u te werken voor GSMTL (Geo Scientific Material Testing Laboratory), een bedrijf dat zich bezig houdt met het testen van bouwmaterialen en onder meer contracten heeft met de overheid en buitenlandse troepen. U werkte er als hulparbeider en moest voornamelijk materialen naar de techniekers brengen en ook schoonmaken. Het bedrijf was gelegen in de stad Khost en toen u daar aan de slag ging verhuisde u naar Khost. U kreeg er een kamer in de bazaar waar ook twee techniekers van het bedrijf regelmatig logeerden. Vier of vijf maanden nadat u was begonnen werken voor GSMTL werd u een eerste maal opgebeld door de taliban. U kreeg te horen dat u aan het werken was voor de bezettingstroepen en dat u deze job zo snel mogelijk moest stopzetten en voor hun rechtbank moest verschijnen. U vertelde niemand over dit telefoontje maar nam wel voorzorgsmaatregelen. Zo bleef u niet meer laat buiten om voetbal of cricket te spelen. Ongeveer een week later werd u een tweede maal opgebeld door de taliban waarin u dezelfde boodschap kreeg. U zei dat u financiële problemen had en moest werken, maar zij hadden hier geen oren naar. Vervolgens lichtte u uw vader, collega's en baas in en verhuisde u van de bazaar naar een kamer in het bedrijf zelf. Ook besloot u om helemaal geen voetbal of cricket meer te gaan spelen. U bleef altijd in het bedrijf en ging enkel indien nodig naar de winkels vlakbij. Minder dan een maand later werd u een derde maal opgebeld door de taliban. U werd gewezen op het feit dat men u al twee keer had gebeld en dat u uw werk nog steeds niet had stopgezet. Men herhaalde dat u uw werk zo snel mogelijk moest stopzetten en dat men u niet zou sparen. U herhaalde dat u onschuldig was en moest werken om uw familie te onderhouden. Na dit gesprek gooide u uw simkaart weg en veranderde u van nummer. U lichtte eveneens uw vader opnieuw in die herhaalde dat u voorzichtig moest zijn. Twee maanden later, op 15 mizan 1397 (Gregoriaanse kalender: 7 oktober 2018), kreeg uw vader bij het ochtendgebed in de moskee een brief van de taliban. Er stond in dat u uw werk voor GSMTL moest stopzetten en voor de rechtbank van de taliban moest verschijnen, alsook dat men u hier reeds telefonisch van had verwittigd. De volgende dag kwam uw vader met deze brief naar Khost en gaf u hem aan uw werkgever. Die zei dat er geen andere optie was dan zo snel mogelijk weg te gaan. Hierop ging u naar het huis uw maternale oom in het dorp Hassanzi, terwijl uw vader terug naar jullie eigen dorp keerde. Gedurende één week hield u zich schuil in het huis van uw oom, waarna u met de hulp van een smokkelaar het land verliet.

Op 23 mizan 1397 (Gregoriaanse kalender: 15 oktober 2018) werd u opgehaald bij uw oom en naar Kaboel gebracht. Van Kaboel reisde u via Nimroz naar Iran, en slaagde u erin om 15 dagen later Istanboel te bereiken. Daar bleef u ongeveer twee maanden, waarna u doorreisde naar Griekenland. Ook hier bleef u zo'n twee maanden, en wist u nadien verder te reizen via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Min of meer zeven maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwam u aan in België. De dag nadien, op 24 mei 2019, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs, de taskara's van uw vader en moeder, vier schoolrapporten, bewijsstukken van de post die u toegestuurd werd en uw contract bij GSMTL.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Eerst en vooral is het opmerkelijk dat u niemand inlichtte over het eerste telefoontje dat u van de taliban kreeg. U werd destijds immers gezegd dat u voor hun rechtbank moest verschijnen en verklaarde zelf dat u erg bang was (CGVS p.10-11). Gevraagd waarom u niemand inlichtte, verwees u naar het feit dat u wel voorzorgsmaatregelen nam zoals niet meer laat buiten blijven, maar kon u verder geen logische verklaring geven hiervoor (CGVS p.11). Dat u na het tweede telefoontje wel uw vader en uw collega's

inlichtte, maar zij u louter adviseerden om van de stad naar het bedrijf zelf te verhuizen (CGVS p.11-1), is al even bedenkelijk. Gevraagd hoe het kwam dat uw vader u bijvoorbeeld niet zei om uw werk stop te zetten, luidde uw antwoord dat jullie veel financiële problemen hadden en u de enige hoop was (CGVS p.12), hetgeen weinig overtuigt. U gaf immers zelf aan dat uw vader (destijds) ongeveer vijf jerib of één hectare grond bezat, die hij liet bewerken door iemand anders omdat hij zelf ziek is. Uw familie ontving een gedeelte van de opbrengst hiervan en kreeg bovendien ook hulp van uw maternale oom (CGVS p.3). Dat uw vader u ondanks deze twee bronnen van inkomsten, en ondanks reeds twee dreig telefoons van de taliban, niet adviseerde om uw werk bij GSMTL stop te zetten en bijvoorbeeld ander werk te zoeken, is bijgevolg bijzonder eigenaardig. Zelfs na het derde telefoontje sprak uw vader volgens u louter opnieuw over de voorzorgsmaatregelen die u moest nemen (CGVS p.14), wat opnieuw weinig aannemelijk is. Nog minder geloofwaardig is dat u verklaarde uw collega's of baas niet meer ingelicht te hebben over dit derde telefoontje (CGVS p.14). Als reden hiervoor stelde u eenvoudigweg dat u dit niet meer deed "omdat u dacht dat ze uw probleem al kenden" (CGVS p.14), een redenering die moeilijk te volgen valt. U werd namelijk bedreigd omwille van uw werk, waardoor de evolutie van de situatie op zijn minst van belang te noemen was voor uw collega's en werkgever. Dat u besloot om hen helemaal niet in te lichten over de derde dreig telefoon, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen dan ook ernstig, net zoals het feit dat u ook na dit derde telefoontje gewoon bleef verder werken (CGVS p.11).

Een ander eigenaardig gegeven is dat u verklaarde na het derde telefoontje uw simkaart veranderd te hebben en dat u vervolgens niet meer opgebeld werd door de taliban (CGVS p.13-14). Er kan immers worden verwacht dat gezien de taliban uw eerste nummer wist te bemachtigen, het hen ook weinig moeite zou kosten om uw andere nummer te verkrijgen. Ook is het noemenswaardig dat u nooit de autoriteiten hebt ingelicht over deze dreig telefoontjes (CGVS p.12, 14). Uw argumentatie dat zij toch niets kunnen doen tegen de taliban en dat u bang was dat er misschien talibs in de regering waren en u dit misschien nog meer problemen kon opleveren (CGVS p.12), neemt niet weg dat u geen enkele poging hebt ondernomen om deze piste verder uit te zoeken. Bovendien zijn er naast de algemene autoriteiten in Afghanistan ook steeds lokale hiërarchieën van dorpschoufden en dorpsouderen, die eveneens ingeschakeld kunnen worden bij problemen van allerhande aard. Dat uw vader hier evenmin te rade ging, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u omschreven gebeurtenissen.

Voorts is het opmerkelijk dat u vermeldde dat een tante van uw vader getrouwd is met een broer van een zekere M.A., en dat zij leden van de taliban zijn (CGVS p.14). U vermoedt dat de taliban op die manier te weten kwam over uw werk en dat dit ook de reden is dat u zo snel in de problemen kwam (CGVS p.14). Gevraagd wie er dan allemaal wist dat u voor GSMTL werkte, verwees u naar uw eigen familie maar voegde u hier meteen aan toe dat deze tante van uw vader geregeld naar jullie thuis kwam en dat uw vader haar ook verteld zou hebben over uw werk (CGVS p.14). Dat uw vader een tante van wie geweten is dat zij en haar (schoon)familie banden hebben met de taliban zou inlichten over uw werk bij GSMTL, is wederom uiterst merkwaardig. Uw stelling dat ze achterdochtig raakten omdat u nooit in het dorp was maar wel in de stad (CGVS p.14), maakt dit gegeven niet aannemelijker daar uw vader deze tante immers ook had kunnen vertellen dat u andere activiteiten had in Khost. Daarenboven verklaarde u dat de madrasa van deze M.A., die u omschrijft als een "grote" commandant van de taliban, op slechts tweehonderd meter van uw eigen huis gelegen was (CGVS p.15), hetgeen de loslippigheid van uw vader tegenover deze tante alleen maar onwaarschijnlijker maakt. Anderzijds, indien uw vader werkelijk tegen beter weten in details over uw werk had prijsgegeven aan deze tante, is het des te ongeloofwaardiger dat hij u liet verder werken voor GSMTL nadat u hem inlichtte over de tweede en derde dreig telefoon.

Een element waaraan het CGVS eveneens moeilijk geloof kan hechten is de dreigbrief die u na de drie telefoontjes nog zou ontvangen hebben. Zo verklaarde u namelijk dat deze brief maar liefst twee maanden na de derde telefoon kwam (CGVS p.15), en is er geen enkele logische verklaring voor een dergelijk lange tijdspanne. U had intussen immers reeds drie aanmaningen van de taliban, verspreid over ongeveer drie à vier weken (CGVS p.13) genegeerd. Dat zij vervolgens nogmaals twee maanden zouden wachten om een brief te sturen, is niet aannemelijk. Nog frappanter is echter het feit dat uw vader deze brief op de vijftiende van de maand zou ontvangen hebben, maar pas de volgende dag naar de stad kwam om u hierover te informeren (CGVS p.15). Als verklaring hiervoor stelde u dat er op de vijftiende eveneens een oude man in uw dorp stierf en dat uw vader die dag bijgevolg bezig was met de zorg voor het lichaam en de ceremonies (CGVS p.16), hetgeen absoluut niet overtuigt. Dat uw vader voorrang zou gegeven hebben aan het regelen van een begrafenis in plaats van u zo snel mogelijk te verwittigen over deze nieuwe bedreiging, doet opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Gevraagd of uw vader dan op zijn minst iemand informeerde over deze brief nadat hij hem ontving, bleek dit evenmin het geval. De herhaling dat uw vader het die dag erg druk had met die begrafenisceremonie (CGVS p.16), kan ook in deze context opnieuw niet overtuigen. Daarbij is het

opvallend dat deze dreigbrief verloren gegaan is, naar eigen zeggen omdat er in die tijd veel spanningen bij u thuis waren en jullie niet echt zochten naar de brief (CGVS p.17). Wanneer er doorgevraagd werd op wat er precies gebeurde met de brief nadat uw vader ermee naar Khost gekomen was, viel bovendien op dat u hier weinig met zekerheid over wist te vertellen. Zo verklaarde u niet te weten of de brief in het huis van uw maternale oom is, of dat uw moeder hem verloor of dat hij achterbleef op uw werk (CGVS p.17). Ook herinnerde u zich niet of uw vader de brief terug meenam nadat jullie hem aan uw baas toonden, of dat de brief bij uw baas bleef (CGVS p.17). Nochtans vormde deze brief de concrete aanleiding voor de beslissing om onmiddellijk met uw werk te stoppen en het land te verlaten (CGVS p.16), en was dit ook het enige bewijs dat u tot nog toe had in verband met uw problemen met de taliban, waardoor kan worden verwacht dat u er omzichtiger mee zou omspringen en op zijn minst zou weten bij wie de brief bleef.

Dat uw vader en maternale oom tenslotte ongeveer tienduizend euro betaalden voor uw reis naar Europa (CGVS p.18), bewijst andermaal dat de financiële situatie van uw familie niet dermate precair was dat u ondanks de bedreigingen door de taliban geen andere keuze had dan te blijven werken voor GSMTL, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder laat afbrokkelen. Hetzelfde geldt voor verklaring dat een maand voor het eerste interview op het CGVS de taliban nog naar uw huis kwam (CGVS p.19 en CGVS dd.14.10.2019 p.18). Dit interview vond immers plaats op 14 oktober 2019, terwijl u verklaarde Afghanistan verlaten te hebben op 23.07.1397 (CGVS p.18), oftewel 15 oktober 2018. Deze komst van de taliban naar uw huis zou met andere woorden maar liefst elf maanden na uw vertrek uit uw land gebeurd zijn, hetgeen allesbehalve aannemelijk is. Daarenboven stelde u dat de taliban op dat ogenblik kwam vragen waar u was en waarom u zich niet presenteerde voor hun rechtbank, wat zou betekenen dat het bijna een jaar duurde, na diverse vergeefse aanmaningen om voor hun rechtbank te verschijnen, vooraleer ze plots de ingeving kregen om ook eens bij u thuis te gaan kijken, iets wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit haalt.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève zou bestaan, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

De documenten die neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara's van uw vader en moeder en de schoolrapporten ondersteunen louter uw identiteit en herkomst uit Afghanistan, elementen die niet ter discussie staan. De bewijsstukken van de post die u ontving en de enveloppe hebben evenmin invloed op de beoordeling van uw asielmotieven. Toch dient opgemerkt te worden dat uit twee van deze stukken blijkt dat u post ontving vanuit Dubai, hetgeen eigenaardig is daar u eveneens verklaarde dat uw tante, die getrouwd is met een broer van M.A. en via wie u vermoedt dat de taliban te weten is gekomen over uw werk voor GSMTL, met haar familie in Dubai verblijft (CGVS p.14). Uw contract van GSMTL bewijst tot slot enkel tewerkstelling voor dit bedrijf, en niet de problemen die u omwille daarvan zou gekend hebben met de taliban. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map in administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich hoe dan ook niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden

tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khost te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khost in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khost een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khost. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "*de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van*".

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.2.2.2. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara's van uw vader en moeder en de schoolrapporten ondersteunen louter uw identiteit en herkomst uit Afghanistan, elementen die niet ter

discussie staan. De bewijsstukken van de post die u ontving en de enveloppe hebben evenmin invloed op de beoordeling van uw asielmotieven. Toch dient opgemerkt te worden dat uit twee van deze stukken blijkt dat u post ontving vanuit Dubai, hetgeen eigenaardig is daar u eveneens verklaarde dat uw tante, die getrouwd is met een broer van M.A. en via wie u vermoedt dat de taliban te weten is gekomen over uw werk voor GSMTL, met haar familie in Dubai verblijft (CGVS p.14). Uw contract van GSMTL bewijst tot slot enkel tewerkstelling voor dit bedrijf, en niet de problemen die u omwille daarvan zou gekend hebben met de taliban. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map in administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich hoe dan ook niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

De stukken die verzoeker neerlegt tonen derhalve zijn voorgehouden vrees niet aan.

2.2.2.3. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn tewerkstelling voor *Geo Scientific Material Testing Laboratoy* (hierna: GSMTL), een bedrijf dat samenwerkt met onder meer de Afghaanse overheid en buitenlandse troepen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers reacties op de telefoontjes van de taliban bijzonder beperkt blijven, temeer daar hij zelfs na het derde telefoontje gewoon bleef verder werken bij GSMTL; (ii) het veranderen van telefoonnummer op zich de taliban niet verhindert om verzoeker te bedreigen, temeer daar verzoeker geen enkele poging ondernam om de Afghaanse autoriteiten in te lichten of de traditionele Afghaanse bemiddelingsmechanismen in te schakelen; (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader zijn tante zou inlichten over verzoekers tewerkstelling bij GSMTL aangezien het geweten is dat deze tante gehuwd is met een volgens verzoeker "grote" commandant van de taliban; (iv) het niet aannemelijk is dat de taliban twee maanden zouden wachten tussen het derde telefoontje en het afleveren van de dreigbrief aan verzoekers vader, temeer daar zijn vader verzoeker pas daags nadien op de hoogte bracht van deze dreigbrief en verzoekers verklaringen over wat met deze dreigbrief gebeurde vaag en uiteenlopend zijn; (v) verzoekers verklaring dat zijn vader en maternale oom ongeveer 10.000 euro betaalden voor verzoekers reis naar Europa onverzoenbaar is met zijn verklaringen over de precaire financiële situatie van zijn familie; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban pas elf maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan voor het eerst naar zijn huis kwamen; en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.5. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers reacties op de telefoontjes van de taliban weinig aannemelijk beperkt blijven, temeer daar hij zelfs na het derde telefoontje gewoon bleef verder werken bij GSMTL.

In zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat het in de Afghaanse context geen zin heeft om iemand te informeren en dat niemand in staat is om iemand te beschermen in een dergelijke situatie. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij niemand inlichtte over het eerste telefoontje van de taliban en dat hij enkel de voorzorgsmaatregel nam om niet langer laat te gaan voetballen of cricket spelen. Dat verzoeker geen andere keuze had dan te blijven werken omwille van de precaire financiële situatie van zijn familie, valt niet te rijmen met zijn verklaringen betreffende het grondbezit van zijn vader, de hulp van zijn maternale oom en de kostprijs van zijn reis naar Europa (zie ook *infra*). Na het tweede telefoontje van de taliban lichtte hij zijn vader en zijn collega's in, doch het enige wat verzoeker deed was overnachten in het bedrijf, enkel buiten gaan voor boodschappen en stoppen met voetballen en cricket spelen, aldus verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Opnieuw verwijst verzoeker naar de precaire financiële situatie van zijn familie, doch hiervoor werd reeds vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Van het derde telefoontje lichtte verzoeker enkel zijn vader in

doch niet zijn baas en collega's. Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat verzoeker ook zijn baas en collega's zou inlichten vermits zij mogelijkerwijze eveneens door de taliban zouden kunnen worden geveiseerd. Bovendien bleef verzoeker gewoon verder werken voor GSMTL, terwijl hij reeds drie dreigtelefoontjes van de taliban had gekregen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker doortastender maatregelen zou nemen teneinde de bedreigingen vanwege de taliban af te wenden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de meerderheid van de soldaten in het Afghaanse leger werken omwille van financiële problemen terwijl zij weten dat zij door de taliban zullen worden vervolgd, dient erop gewezen dat deze blote bewering geenszins afbreuk doet aan de voorgaande vaststelling dat *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde precaire financiële situatie van zijn familie. Bovendien was verzoeker niet werkzaam als soldaat in het Afghaanse leger. Dat verzoeker slechts beperkte voorzorgsmaatregelen nam en zelfs na drie dreigtelefoontjes van de taliban gewoon voor GSMTL bleef verder werken, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.2.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het veranderen van telefoonnummer op zich de taliban niet verhindert om verzoeker te bedreigen, temeer daar verzoeker geen enkele poging ondernam om de Afghaanse autoriteiten in te lichten of de traditionele Afghaanse bemiddelingsmechanismen in te schakelen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *“een normale gang van leven”* had en dat zijn telefoonnummer bij iedereen bekend was, terwijl zijn veranderde telefoonnummer niet bij iedereen bekend was en hij kort na het veranderen van telefoonnummer Afghanistan heeft verlaten. De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers telefoonnummer voorafgaand aan de bedreigingen van de taliban bij iedereen bekend zou zijn geweest. In de Afghaanse context kan redelijkerwijze enige voorzichtigheid worden verwacht. Aangezien verzoeker verklaart dat de tante van zijn vader op de hoogte was van zijn tewerkstelling bij GSMTL en vermoedt dat de taliban via haar echtgenoot hiervan op de hoogte kwamen (zie ook *infra*), kan bovendien worden aangenomen dat de taliban via deze tante alsnog verzoekers nieuwe telefoonnummer te weten zouden kunnen komen. Hoe dan ook heeft het veranderen van telefoonnummer de taliban er niet van weerhouden om verzoeker alsnog te bedreigen via het afleveren van een dreigbrief. Als zodanig kan het veranderen van telefoonnummer niet alsnog worden beschouwd als een afdoende voorzorgsmaatregel teneinde de bedreigingen van de taliban te trachten af te wenden. Waar verder kan worden aangenomen dat de Afghaanse autoriteiten niet steeds in staat zijn om de Afghaanse burgers op efficiënte wijze te beschermen tegen bedreigingen vanwege de taliban, kan hoe dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker minstens een poging zou ondernemen om de Afghaanse autoriteiten in te lichten over de bedreigingen. Hij stelt deze bedreigingen immers te hebben ontvangen omdat hij was tewerkgesteld voor een bedrijf dat onder meer met de Afghaanse autoriteiten samenwerkt. Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker en/of zijn vader evenmin een poging ondernamen om gebruik te maken van de traditionele Afghaanse bemiddelingsmechanismen, zoals de dorpschouf en dorpsouderen. De blote bewering in onderhavig verzoekschrift *“Verweerster heeft de bevelen van Taliban aan zijn laarzen gelapt. Welke dorpschouf zal bereid zijn om de Taliban te overtuigen verzoeker met rust te laten? Een beetje logisch denken doet geen kwaad!!!”* doet op generlei wijze afbreuk aan het terecht en pertinent karakter van deze vaststelling. Aldus blijkt opnieuw dat verzoekers reacties op de bedreigingen vanwege de taliban dermate beperkt bleven dat afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

2.2.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader zijn tante zou inlichten over verzoekers tewerkstelling bij GSMTL aangezien het geweten is dat deze tante gehuwd is met een volgens verzoeker “grote” commandant van de taliban.

In zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat *“hij niet gestraft moet worden voor de fouten van zijn vader”* en dat zijn vader dit niet aan een onbekende vertelde maar aan zijn tante, een bloedverwante. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat aan deze handelingen geen geloof kan worden gehecht, en niet dat verzoeker niet moet gestraft worden voor de fouten van zijn vader. Het is immers geheel onaannemelijk dat verzoekers vader zijn tante zou inlichten over verzoekers tewerkstelling voor GSMTL wetende dat deze tante en haar echtgenoot aanhangers van de taliban zijn. Gelet op deze beweerde familiale banden met de taliban is het des meer ongeloofwaardig dat zijn vader verzoeker gewoon liet verder werken bij GSMTL, ondanks dat hij reeds op de hoogte was van de dreigtelefoons van de taliban en de madrassa van zijn oom-talib op slechts 200 meter van zijn huis zou zijn gelegen.

Nogmaals blijkt de reactie op de bedreigingen vanwege de taliban in de door verzoeker geschetste context dermate beperkt dat afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

2.2.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban twee maanden zouden wachten tussen het derde telefoontje en het afleveren van de dreigbrief aan verzoekers vader, temeer daar zijn vader verzoeker pas daags nadien op de hoogte bracht van deze dreigbrief en verzoekers verklaringen over wat met deze dreigbrief gebeurde vaag en uiteenlopend zijn.

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker zich af waarom hem de handelingen van de taliban kwalijk worden genomen. Hij stelt dat de taliban geen draaiboek hebben *“waarin vermeld staat wanneer dreigtelefoontje plegen, wanneer brieven sturen, hoe lang moeten ze wachten om een reactie te krijgen”*. De Raad wijst erop dat nergens aan verzoeker de handelingen van de taliban kwalijk worden genomen. Integendeel, aan deze handelingen kan geen geloof worden gehecht. Indien de taliban, waarmee verzoeker familiale banden stelt te hebben, verzoeker driemaal telefonisch bedreigen teneinde zijn werkzaamheden voor het bedrijf GSMTL stop te zetten doch verzoeker hierop niet ingaat, kan van een terroristische organisatie als de taliban redelijkerwijze worden verwacht dat zij op brutale wijze verzoeker zouden dwingen op hun eisen in te gaan. Dat de taliban na het derde dreigtelefoontje twee maanden zouden wachten alvorens een dreigbrief aan verzoekers vader af te leveren, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen vanwege de taliban. Gelet op de verregaande impact die de taliban heeft op de veiligheidssituatie en het dagelijks leven in Afghanistan, zoals blijkt uit de informatie opgenomen in de bestreden beslissing (zie weblinks), kan allerminst worden aangenomen dat de taliban *“super slecht georganiseerd zijn”* zoals verzoeker verderop in zijn verzoekschrift beweert.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de afwezigheid van zijn vader bij de begrafenisceremonie voor veel vragen zou kunnen zorgen. Hij merkt ook op dat het een begrafenisceremonie betreft in een dorp van Pashtounen en niet in een Europees land. De Raad stelt echter vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers vader, die reeds op de hoogte was van de drie telefonische bedreigingen die verzoeker reeds zou hebben ontvangen, verzoeker pas daags nadien zou inlichten over de dreigbrief die hij heeft ontvangen. Dat zijn vader een begrafenisceremonie diende bij te wonen, is geenszins een afdoende verschoning. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoekers vader omwille van deze beweerde begrafenisceremonie geen enkele mogelijkheid zou hebben gezien om zijn eigen zoon, die reeds driemaal telefonisch door de taliban werd bedreigd, zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van het feit dat hij een dreigbrief gericht aan zijn zoon heeft ontvangen van de taliban. Nogmaals wordt hierdoor afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen vanwege de taliban ten aanzien van verzoeker. Dit klemmt des te meer daar verzoekers verklaringen over wat er met deze dreigbrief gebeurde vaag en uiteenlopend zijn.

2.2.2.9. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaring dat zijn vader en maternale oom ongeveer 10.000 euro betaalden voor verzoekers reis naar Europa onverzoenbaar is met zijn verklaringen over de precare financiële situatie van zijn familie, alsook dat het niet aannemelijk is dat de taliban pas elf maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan voor het eerst naar zijn huis kwamen:

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de taliban *“super slecht georganiseerd zijn”* en dat zij geen draaiboek hebben over hoe zij in een bepaalde situatie moeten handelen. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat de taliban allesbehalve als slecht georganiseerd kunnen worden beschouwd (zie *supra*). Het is dan ook wel degelijk onaannemelijk dat de taliban pas elf maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan een eerste keer naar zijn huis zouden komen, terwijl zij hem voordien reeds driemaal telefonisch bedreigden en hem een dreigbrief bezorgden. Dit klemmt des te meer gelet op verzoekers verklaringen dat de tante van zijn vader en haar echtgenoot talibanleden zijn die een madrassa runnen op 200 meter van hun huis. Dat verzoekers vader en maternale oom 10.000 euro betaalden voor zijn reis naar Europa, doet bovendien eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij omwille van de precare financiële situatie van zijn familie zijn werkzaamheden bij GSMTL desondanks de herhaaldelijke bedreigingen vanwege de taliban niet kon stopzetten.

2.2.2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift inzake het risicoprofiel van mensen die worden verdacht van samenwerking met anti-gouvernementele elementen citeert uit de richtlijnen van UNHCR betreffende Afghaanse asielzoekers (p. 4-5), dient erop gewezen dat verzoeker er nooit eerder melding

van maakte dat hij ervan zou worden verdacht samen te werken met anti-gouvernementele elementen. Bovendien betreft dit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie. In deze richtlijnen zelf wordt vermeld dat bij de concrete beoordeling van dit risicoprofiel rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. Een loutere verwijzing naar deze informatie volstaat dan ook allerminst teneinde een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.2.2.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren

zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khost te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khost in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khost een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khost. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit twee internetartikels en aanvoert dat er in zijn dorp en district wel degelijk sprake is van willekeurig geweld, dient vastgesteld dat de vermelding van een aanslag op een moskee in het district Mandozai waarbij vier burgers het leven lieten en vijf anderen gewond geraakten op zich niets wijzigt aan de vaststelling dat het geweld in dit district doorgaans doelgericht van aard is en dat, hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Dat het geweld doorgaans doelgericht van aard is, wordt bovendien bevestigd in het internetartikel waarin sprake is van een aanval op soldaten in een legerbasis in het district Mandozai. De door verzoeker bijgebrachte informatie toont dan ook geenszins aan dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist of achterhaald zou zijn, dan wel dat de veiligheidssituatie in het district Mandozai significant anders zou zijn dan in de rest van de provincie Khost. Waar verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd en zijn profiel betreffende zijn persoonlijke omstandigheden die de kans zouden vergroten dat hij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in de provincie Khost in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zijn leeftijd en/of profiel de kans zouden vergroten dat hij het slachtoffer zou

worden van dit geweld. Verzoeker is intussen ruim 22 jaar oud (geboortedatum: 17 mei 1998) en kan dan ook niet als dermate jong worden beschouwd dat hij een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van voormeld willekeurig geweld. Welk profiel hij heeft dat dit risico zou vergroten, wordt door verzoeker niet verduidelijkt. In zoverre hij hieromtrent verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Omstandigheden die reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet komen bovendien hoe dan ook niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die de kans vergroten dat verzoeker het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus slaagt verzoeker er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS